

den, saaledes er det ogsaa min Overbevisning, at vi med Hensyn til den videre Forbindelse med Holsteen, og dens Eftertragtesee saa tidligt som muligt, maae række Haanden til Regjerin-gen, og det neop jo mere vi have Frygt for de Farer, der kunne komme fra Tydskland. Jo mere vi frygte disse Farer, og jo mere vi ere nødsagede til at anerkende, at det danske Monarchie kun i sin Heelhed har en Anerkjendelse i Europa, desomere maae vi bidrage til, at Forsøget maae gjøres til, at dette Mo-narchie i alle de Forhold, som angaae ydre Anliggender, bliver saa hurtigt som mu-ligt stillet ligeoverfor Europa som en virkelig Eenhed. Med al den Vigtighed, som jeg til-lægger Forsætningen, betragter jeg den dog som et mindre Spørgsmaal, hvis Ordning er mindre paatrængende ligeoverfor den Stilling, Europa har givet os, idet det har tilsagt os at staae samlet som et heelt Monarchie. Paa denne Betragtningssmaade hvile alle de Ind-rømmelser, som ere gjorte os, alle de venstade-lige Understøttelser, vi have modtaget, hvile udelukkende paa denne Grundvold. Ethvert Forsøg, som har været gjort, for at skaffe en anden Grundvold tilveie, har været forgja-ves. Jeg troer ikke, at nogen af de Mand, som sidde her i Forsamlingen, og som ere ind-viede i vore Forhold, skal kunne sige, at vi nogensinde have havt en Udset til at finde Anerkjendelse af en anden Skikkelse i Europa end som et heelt Monarchie. De Forhold altsaa, som betegne vor gode Villie til at tage den Form, under hvilken vi have Haab om Beskyttelse, bør vi sætte i Værk jo før jo hel-lere, og ikke sætte denne i Værk som en Halv-hed, men som en Heelhed. Men lader os nu eengang undersøge de Farer, som skulde true os fra Tydskland! De politiske Farer kjende vi Alle. Men jeg spørger det ærede Thing, naar vi see tilbage til vor Historie, om det har be-skyttet os for disse Farer fra det tydske For-bund, at der var en Begrændsning ved Ei-deren? Har det beskyttet os? Man siger, det tydske Forbund har ingen Ret til at for-ulempe os paa den anden Side Eideren; ja, men de have heller ingen Ret til at forulempe os i Holsteen, men de have ligesaa stor Magt, og det have de vist, baade dertil og

til at overskride Eideren. Og have vi havt nogen større Støtte til at bevare vor Eider-grændse end til at bevare vor Elbgrændse? (H. Hage: Retten!) Vi have Retten; men vi have ikke Magten, og Kongen af Danmark eller Hertugen af Holsteen, hvad man vil kalde ham, har en Ret til at værges for sig ogsaa i Holsteen mod det tydske Forbund, naar det gaaer ud over den lovlige Begrændsning; han kan blive tvungen til Meget, men han har ogsaa der en Ret, og netop Toldvæsenets Sager høre til dem, i hvilke hidtil dags de enkelte Fyrsters Beto har været fuldkommen agtet i det tydske Forbund, det er altsaa een af de Sager, som der er mindst Fare ved at gaae ind paa. Men selv om dette ikke var Tilfældet, lad os saa undersøge, hvorvidt der er nogen Sandhed i, at de Bestræbelse efter Toldeenhed i Tydskland, som tillige i en væ-sentlig Grad have havt politiske Formaal, have havt nogen Betydning, og i Tidens Længde ere blevne farlige? Jeg siger Nei, netop det Modsatte har vist sig (Nei!). Det preussiske Toldforbund ligger for os. Jeg vil spørge Enhver, om det har skabt Preussen politisk Magt eller politisk Vanskelighed? Det har mere end nogen anden Ting bidraget til at gjøre Preussens Stilling vanskelig i Tydskland. Alle de Forhandlinger, som for Diebliffet foregaae i Tydskland i denne Ret-ning, ere ikke andet end gjentagne Bevise for, at denne Stræben efter i Tydskland selv at skaffe sig politisk Herredomme igjennem Toldeenhed, den brister og kan ikke bestaae. Men lad os forudsætte, lad os antage, at de Bestræbelse, som nu foregaae, faae det aller-største Omfang, at Østerrig, Preussen og samtlige tydske Stater komme i en eller anden Toldforbindelse med hverandre, saa vilde disse Stater dog neppe antage Adam Smiths Lære i sin fulde Udstrækning, neppe følge Bastiat, eller troe paa Grev Spinnets Bog, men som hidtil for en lang Tid forblive under et Beskyttelses-system. De ville værges sig, især imod pludselige Overgange af Frihandelsystemet; det have de gjort hidtil, og det ville de rimeligviis ogsaa gjøre for Fremtiden (H. Hage: Det er daarligt gjort! — Ré: Nei, det er fornuf-tigt!), og derimod ville vi stadig — det ha-